

който не отбѣгва опасноститѣ и изтрайва въ дългитѣ изпита ния. Търпеливъ и рѣшителенъ, Селимински не се отказва лесно отъ предначертаната си цель, дирейки всѣкога най-подходни срѣдства за реализирането ѝ. Ако опитътъ го е научилъ „да се съмнява и въ най-очевиднитѣ работи“, той не е убилъ ни най-малко способността му да се възпламенява и да презира прѣчкитѣ, като върви упорно къмъ края на добре обмисленото дѣло. Има единъ видъ скептицизъмъ, съвмѣстимъ съ въодушевление и храбростъ; има личности, които, минали школата на страдание и измами, не губятъ нищо отъ предишната си активностъ, като ставатъ само по-тактични фанатици на идеята. Такъвъ е Селимински; такъвъ е покрай него Неофитъ Бозвели. Каквито тежки удари и да имъ праща сждбата, тѣ не напускатъ заетото веднажъ становище и бодро отстояватъ правото си или правото на народа. Говорейки общо за положението на изостаналитѣ народи на Балканитѣ, Селимински забелязва: „Съпоставяме ли напредъка у нѣкои отъ най-новитѣ народи въ свѣта съ сегашното наше състояние, ние не самъ не бива да се отчайваме, но на противъ трѣбва да се въодушевяваме съ смѣлость и рѣшителностъ. Нека посѣмемъ семето на доброто, и самата света природа ще съдействува за оживяването, поникването и узрѣването му, а неговитѣ хубави и сладки плодове безспорно ще събира идното поколѣние, което ще благославя добритѣ земеделци-сѣячи. Тоя неизбѣженъ дългъ къмъ идното поколѣние трѣбва да изпълни всѣки човѣкъ на земята..“ Лично за себе си, за живота си до 1840 г. и съ огледъ къмъ грижитѣ си за подобряване участъта на сънародницитѣ си въ Турция и на бѣжанцитѣ следъ 1836 г., той ще казва: „И така, въ продължение на 14 години азъ се намирахъ въ борба за доброто на моитѣ съотечественици въ Турция, въ Бесарабия и въ Ромъния, безъ да имамъ нѣкоя помощъ въ непосилната борба. Нуждитѣ на народа, благоприятнитѣ обстоятелства, бездействието на правителството и моето смѣло решение имахъ за помощници въ дѣлото. Общитѣ интереси ми служеха за ръководителъ. Най-сетне, уморенъ отъ толкова безпокойствия, борби, клевети и пр., рѣшихъ за кратко време да се оттегля. Всички мои беди бѣха резултатъ на моитѣ обществени предприятия“. Той не е сломенъ, но е преситенъ за моментъ на противодействия и непризнателностъ — и въ